

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர்-194)

Apr (3) / 2015

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்தரம்	3
2. ஸ்ரீபாஷ்யம்	5
3. ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்	7
4. ஆசார்ய ஹ்ருதயம்.....	11
5. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....	21
6. இராமானுச நூற்றந்தாதி.....	30

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி - 14)

5. தா யோநீரநுதாவந்தச் சராசர விபேதிநீ:

அபூர்வாபூர்வ பூதாபிச்சித்ரதாபி: ஸ்வஹேதுபி:

6. தேஹேந்த்ரிய மநோ புத்தி வேதநாபிரஹர்நிசம்

ஜன்மாநி ப்ரபத்நந்தோ பரணாநி ததா ததா

பொருள் - ஜீவாத்மாக்கள் அசையும் பொருள்கள் மற்றும் அசையாப் பொருள்கள் (தாவரம் போன்றவை) என பல்வேறு சரீரங்கள் எடுத்து, எல்லையற்ற சுழற்சியில் சிக்கியபடி உள்ளனர். தங்களுடைய பலவிதமான கர்மங்கள் காரணமாக உண்டாகும் பலன்களால் சரீரம், இந்த்ரியங்கள், மனம், புத்தி ஆகியவற்றால் பீடிக்கப்பட்டபடி, எண்ணற்ற ஜன்மங்கள் எடுத்து அவற்றுக்கான பலன்களை அனுபவித்தோ அல்லது அனுபவிக்காமலோ வாழ்கிறார்கள்.

7. க்லேச்யமாநா இதி க்லேசைஸ்தைஸ்தைர் யோகவியோகஜை:

உத்யத் காருண்ய ஸந்தாந நிர்வாபிதத தாகஸா

8. மயா ஜீவா: ஸமீக்ஷயன்ஹே ச்ரியா துக்க விவர்ஜிதா:

ஸோ அநுக்ரஹ இதி ப்ரோக்த: சக்தி பாதாபராஹ்வய:

பொருள் - ஜீவாத்மாக்கள் அனுபவிக்கும் இத்தகைய துன்பங்கள் காரணமாக அவர்களைக் குறித்து எனக்கு எல்லையற்ற கருணையை அந்தத் துன்பங்கள் உண்டாக்குகின்றன. நான் அவர்களுடைய அந்தப் பாவங்களை நீக்குகிறேன். ஸ்ரீ என்னும் நான், அவர்கள் அப்படிப்பட்ட துன்பங்களின் பிடியிலிருந்து வெளியேற்றுகிறேன். கருணையின் காரணமாக உள்ள இந்தத் தன்மையானது

“அனுக்ரஹம்” எனப்படுகிறது. இது என்னுடைய மிக உயர்ந்த சக்தியின் வெளிப்பாடாகும்.

9. கர்மஸாம்யம் பஜந்த்யேதே ப்ரேக்ஷ்யமாணா மயா ததா

அபச்சிமா தநு: ஸா ஸ்யாஜ்ஜீவாநாம் ப்ரேக்ஷிதா மயா

பொருள் – என்னுடைய அனுக்ரஹத்தைப் பெற்ற பின்னர், அவர்கள் தங்களுடைய கர்மங்களிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறார்கள். இப்படியாக ஆன பின்னர், அவர்கள் “அபச்சிமம்” என்னும் ஸாத்வீகமான சரீரத்தை அடைகிறார்கள்.

10. அஹமேவ ஹி ஜாநாமி சக்திபாதக்ஷணம் ச தம்

நாஸௌ புருஷகாரேண ந சாப்யந்யேவ ஹேதுநா

பொருள் – என்னுடைய இந்த அனுக்ரஹமானது எந்த நேரத்தில் உண்டாகும் என்பது குறித்து நான் மட்டுமே அறிவேன். ஜீவாத்மாக்களுடைய எந்த ஒரு செயலும் அல்லது வேறு எந்த ஒரு சிபாரிசு மூலமும் இது உண்டாகாது.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

பகவத் ராமானுஜர் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீபாஷ்யம்

(பகுதி - 194)

அதிகரணம் - 2 - அத்த்ரதிகரணம்

ஆராயப்படும் விஷயம் - கடவல்லீயில் (1-2-24) கூறப்படுவதற்கு ஏற்ப அனைத்து சராசரங்களையும் உண்பவன் பரமாத்மாவே ஆவான் என்று நிரூபித்தல்.

1-2-9 அத்தா சராசர க்ரஹணாத்

பொருள் - அந்தணர் மற்றும் சஷத்ரியரை உண்பவனாகக் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான். இதன் காரணம் உணவாக அசையும் பொருள் மற்றும் அசையாத பொருள் ஆகிய அனைத்தும் கூறப்படுவதால் ஆகும்.

விஷயம் - கடவல்லீயில் (2-24) - யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச சஷத்ரம் ச உபேபவத ஓதந: ம்ருத்யுர் யஸ்யோபஸேசநம் க இத்தா வேத யத்ர ஸ: - யாருக்கு அந்தணர் மற்றும் சஷத்ரியர் ஆகிய இருவரும் உணவாகிறார்களோ, யமன் யாருக்கு ஊறுகாய் ஆகிறானோ, அவன் எங்கு உள்ளான் என்று யார் அறிவார் - என்று கூறப்பட்டது.

சந்தேகம் - இங்கு உண்பவனாகக் கூறப்படுபவன் ஜீவாத்மாவா அல்லது பரமாத்மாவா? இதில் எது சரியானது?

பூர்வபக்ஷம் - ஜீவாத்மாவே ஆவான். ஏன்? கர்மபலன்களை அனுபவிப்பவனாக உள்ள ஜீவாத்மாவால் மட்டுமே உணவு முதலானாவற்றை உண்ண இயலும். ஆகவே இங்கு உண்பவனாகக் கூறப்படுபவன் ஜீவாத்மாவே ஆவான்.

ஸித்தாந்தம் - அப்படி அல்ல. அத்தா, அதாவது உண்பவனாகக் கூறப்பட்டவன் பரமாத்மாவே ஆவான். ஏன்? சராசர க்ரஹணாத் - அனைத்தையும் உண்பவன் - என்பதால் ஆகும். அசையும் பொருள், அசையாத பொருள் என்ற அனைத்தையும் உண்பது என்பது பரமாத்மாவுக்கு மட்டுமே பொருந்தும். இங்கு கூறப்படுகின்ற உண்பது என்னும் செயல், கர்மம் காரணமாக ஏற்பட்டது அல்ல; அது ப்ரஹ்மமும், அனைத்தையும் படைத்து காத்து அழிப்பவனும் ஆகிய விஷ்ணுவின் தன்மையே ஆகும். இது அந்தப் பகுதியில் கூறப்பட்டுள்ளது; கடவல்லீ (3-9) - ஸோ அத்வந: பாரமாப்நோதி தத் விஷ்ணோ: பரமம் பதம் - அவன் விஷ்ணுவின் மிகவும் உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான் - என்று கூறப்படுகிறது.

இது போன்று கடவல்லீ (2-24) - ம்ருத்யு: யஸ்யோபஸேசநம் - யாருக்கு யமன் ஊறுகாயோ - என்பதன் மூலம், யமன் அனைவரையும் ஸம்ஹரிக்கிறான் என்பதால் “அந்தணர், சடித்திரியர்” என்று கூறியது அனைத்து உலகங்களையும் ஆகும் என்றாகிறது. அதாவது ஊறுகாயைத் துணையாகக் கொண்டு உணவை உண்பவன், உணவு மற்றும் ஊறுகாய் என்ற வேறுபாடு கணாமல் அனைத்தையும் உண்பது போன்று, யமனைத் துணையாகக் கொண்டு இந்த உலகங்களை விழுங்கும் பரமாத்மா, ஊறுகாயான யமனையும் விழுங்குகிறான் என்று கருத்து. இங்கு உண்பது என்பது அனைத்து உலகங்களையும் ஸம்ஹரிப்பது என்பதே ஆகும். இப்படியாகக் கூறப்படும் உணவு உண்ணுதல் என்பது அனைத்தையும் ஸம்ஹாரம் செய்வது என்பது அல்லாமல், கர்மம் காரணமாக வந்து அல்ல; ஆகவே இங்கு உண்பவனாகக் கூறப்படுபவன் பரமாத்மாவே ஆவான்.

தென்னரங்கன் திருவடிகளே சரணம்
தென்னரங்கன் செல்வம் முற்றும் திருத்தி வைத்த இராமாநுசன்
திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸ்ரீமத் ரஹஸ்யத்ரயஸாரம்

(பகுதி - 194)

திருமந்த்ரத்தில் காணப்படும் மூன்று பதங்களால் உணரப்பட

வேண்டிய மூன்று முக்கியமான அம்சங்கள்

பத த்ரயோ அத்ர ஸம்சேஷபாத் பாவ்யா அநந்யார்ஹ சேஷதா
அநந்யோபாயதா ஸ்வஸ்ய ததா அநந்யபுமர்த்ததா

பொருள் - திருமந்த்ரத்தில் உள்ள மூன்று பதங்களிலும் சுருக்கமாக உணரப்பட வேண்டியவை என்னவென்றால்: தனக்கு ஸர்வேச்வரன் அல்லாமல் வேறு யாரும் எஜமானனாக இல்லாத நிலை, வேறு எதனையும் உபாயமாகக் கைக்கொள்ளாத நிலை மற்றும் வேறு எந்தவிதமான புருஷார்த்தத்தையும் விரும்பாத நிலை ஆகும்.

திருமந்த்ரத்தின் ஆழ்பொருளை அறிவதால் உண்டாகும் நன்மைகள்

மூலம் - இப்படி ஸர்வமஷ்டாஷ்டராந்தஸ்தம் என்னும்படியிருக்கிற இத்திருமந்த்ரத்திலே சித்சிதீச்வர ஸ்வரூபங்களும், ஜீவர்களுடைய அந்யோந்ய பேதமும், சேஷசேஷி பாவாதிகளாலே நிரூபாதிக ஜீவேச்வர பேதமும், நிகில ஜகந்நிமித்தோபாதாந பூத பரதேவதா விசேஷ நிர்த்தாரணாதிகளும் ஸித்திக்கையால், இப்படி அநுஸந்திப்பார் இருந்த ஊரில் இருக்குமவர்களுக்கும் ஈச்வரனில்லையென்றும், நிர்விசேஷனென்றும், அத்யந்த உதாஸீநென்றும், ப்ரதிபலன துல்யைச்வர்யனென்றும், கர்மவிசேஷ ஸித்தைச்வர்யனென்றும், கதாசித் கர்மாதி பரவசனென்றும், த்ரிமூர்த்திகளும் ஸமரென்றும், ஏகரென்றும், த்ரிமூர்த்த்யத்தீர்ணன் பரதத்த்வமென்றும், ப்ரஹ்மாதிகளிலே ஒருவன்

ஈச்வரனென்றும், ஸ்வரூப பரிணாமவானென்றும், நிமித்தோபாதாநைக்யம் கொள்ளவொண்ணாதென்றும், ஜீவேச்வரர்கள் ஏகாத்மாவென்றும், உபாதி ஸித்த பேதரென்றும், நித்யபிந்நாபிந்நரென்றும், ஜீவன் கர்மாத்ராதீந சேஷபாவனென்றும், அநியத சேஷபாவனென்றும், ஜடனென்றும், ஜ்ஞாநமாத்ர ஸ்வரூபனென்றும், நித்யமுத்தனென்றும், ஆரோபித போகனென்றும், கர்த்தாவல்லனென்றும், ஈச்வர நிரபேசுஷ கர்த்தாவென்றும், ஆப்ரலயஸ்தாயியென்றும், ஆமோசுஷஸ்தாயியென்றும், ஏகனென்றும், ஸ்வநிஷ்டனென்றும், ஸ்வரூபத: கார்ய பூதனென்றும், கார்யத்வ ப்ரஸங்க ரஹிதனென்றும், கர்மாத்ரோபாயனென்றும், முத்ததசையில் பாஷாண கல்பனென்றும், ஸ்வாத்மாநந்தமாத்ர த்ருப்தனென்றும், அத்யந்த ஸ்வதந்த்ரனாமென்றும், ஈச்வரனோடெ ஏகீபூதனாமென்றும், வ்யாபாராதி ரஹிதனாமென்றும், விபாகாவிபாகாதி சக்திமானென்றும், ஆனந்ததாரதம்யவானென்றும், வ்யவஸ்தித ஸாலோக்யாதி பேதவானென்றும், மற்றும் இப்புடைகளிலுள்ள பாஹ்ய குத்ருஷ்டி மதங்களொன்றாலும் கலக்கம் வாராது.

விளக்கம் – இப்படியாக ஹாரீதஸ்ம்ருதி (3-65) – ஸர்வமஷ்டாசுஷராந்தஸ்தம் – ஒருவன் அறியவேண்டிய அனைத்தும் திருமந்த்ரத்தில் உள்ளது – என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப அனைத்துமாக திருமந்த்ரம் உள்ளது. இதன் மூலம் ஒருவன் சித், அசித் மற்றும் ஈச்வரன் ஆகிய மூன்றின் ஸ்வரூபங்களை அறியலாம்; ஒவ்வொரு ஜீவாத்மாவுக்கும் இடையே உள்ள பேதங்களையும் அறியலாம். ஜீவாத்மா – பரமாத்மா ஆகிய இருவரும் முறையே அடிமை – எஜமானன் என்றுள்ளதால், இவர்களுக்கு இடையே உள்ளதான எந்தவிதமான விதிவிலக்கும் இல்லாமல் காணப்படும் வேறுபாட்டையும் திருமந்த்ரம் உபதேசிக்கிறது. அனைத்து லோகங்களுக்கும் நிமித்த காரணமாகவும், உபாதானக் காரணமாகவும் (பானைக்கு குயவன் நிமித்த காரணம், மண் உபாதானக் காரணம்) உள்ள உயர்ந்த பரமாத்மாவையும் திருமந்த்ரம் நிரூபிக்கிறது. ஆக திருமந்த்ரத்தை எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ளவர்கள் நிறைந்த ஊரில் வசிக்கும் ஒருவர் கீழே கூறப்படும் எந்தவிதமான கலக்கங்களையும் அடையமாட்டார்கள் – ஈச்வரன் இல்லை, ஈச்வரனுக்கு எந்தவிதமான குணங்களும் பண்புகளும் இல்லை, ஈச்வரன்

ஜீவாத்மாக்களிடம் விலகியே உள்ளான், அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்வம் அல்லது அர்ச்சை போன்ற வடிவங்கள் உண்மையானது அல்ல, அவனுடைய ஸர்வேச்வரத்தன்மை என்பது அவனிடம் உள்ள சிறப்பான கர்மத்தால் உண்டாகிறது, அவன் அவ்வப்போது கர்மவசப்படுகிறான், நான்முகன் - விஷ்ணு - சிவன் ஆகிய மூவரும் சமம் ஆவர், அவர்கள் ஒருவரே ஆவர், உண்மையான ப்ரஹ்மம் என்பது இந்த மூவருக்கும் அப்பாற்பட்டது, நான்முகன் அல்லது சிவன் ஆகியவர்களில் ஒருவரே ஈச்வரன், ஈச்வரனுடைய ஸ்வரூபம் மாறக்கூடியது, நிமித்த காரணமும் உபாதானக் காரணமும் ஒன்றாக இயலாது, ஜீவனும் பரமாத்மாவும் உண்மையில் ஒரே ஆத்மா, அறியாமை முதலான தோஷங்கள் உண்டாவதால் ஒரே ஆத்மாவானது இவ்விதம் ஜீவாத்மா மற்றும் பரமாத்மா என்றாகிறது, அவர்கள் இருவரும் வேறுபட்டவர்களும் அல்லர் ஒன்றும் அல்லர், தன்னுடைய கர்மம் காரணமாகவே ஜீவன் அடிமையாக உள்ளான், ஜீவன் சில நேரத்தில் அடிமையாகவும் அடிமை அல்லாதவன் என்றும் உள்ளான், ஜீவன் அறிவற்ற ஜடமே ஆவான், ஜீவாத்மா ஞானமயன் மட்டுமே ஆவான் (ஞானத்தைத் தனது பண்பாகக் கொண்டவன் அல்லன்), அவன் எப்போதும் பந்தப்பட்டவன் அல்லன், அவன் அனைத்தையும் தான் அனுபவிப்பதாக எண்ணிக் கொள்கிறான், ஆத்மா செயலாற்றுபவன் அல்லன், ஆத்மா செயலாற்றுபவன் என்றாலும் ஈச்வரனுக்குக் கட்டுப்பட்டு செயலாற்றுபவன் அல்லன், ப்ரளய காலம் முடிய மட்டுமே ஜீவாத்மா இருப்பான், மோக்ஷம் கிட்டும் வரை மட்டுமே ஜீவாத்மா இருப்பான், ஜீவாத்மா ஒன்று மட்டுமே (மற்ற அனைத்தும் மாயை), ஜீவாத்மா தனக்குத்தானே ஆதாரமாக உள்ளவன், ஜீவாத்மா தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தால் ஏதோ ஒரு காரணத்தால் உண்டான கார்யம் ஆவான், ஜீவாத்மா எந்தவிதத்திலும் (அவனுடைய சரீரம் உட்பட) ஒரு காரணத்தின் விளைவால் உண்டான கார்யம் அல்லன், தன்னுடைய முடிவைக் கர்மத்தால் மட்டுமே அடையவல்லவன், முக்தி பெற்ற ஜீவாத்மா கல் போன்றவன், சரீரம் அற நிலையில் மட்டுமே ஜீவாத்மா மகிழ்வுடன் உள்ளான், ஜீவாத்மா முழு சுதந்திரம் கொண்டவன், ஜீவாத்மா ஈச்வரனுடன் ஒன்றாவான், ஜீவாத்மாவுக்கு எந்தவிதமான செயல்பாடுகளும் இல்லை, ஜீவாத்மா ஈச்வரனை விட்டுப் பிரிந்தும் இருக்கலாம் அல்லது சேர்ந்தும் இருக்கலாம், முக்தி அடைந்த பின்னர் ஜீவாத்மாக்களுக்கு இடையே உள்ள ஆனந்தத்தில் வேறுபாடுகள் உண்டு, ப்ரஹ்மத்தைப் போன்ற தன்மைகள்

கொள்வதில் வேறுபாடுகளுடன் கூடியவன் - போன்றதான கலக்கம் நிறைந்த சிந்தனைகள் உள்ள மதத்தினர்களுடைய மறைக்கப்பட்ட பார்வைகளால் குழப்பம் அடைய மாட்டனர்.

தூப்புல் பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

... தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப் பெருமாள் நாயனார் அருளிச் செய்த

ஆசார்ய ஹ்ருதயம்

இதற்கு ஸ்வாமி மணவாள மாமுனிகள் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
(பகுதி - 14)

42. வடமொழி மறையென்றது தென்மொழி மறையை நினைத்திறே.

அவதாரிகை - ஆனால், அந்த பாஷை அநாதியாகிறது; திருவாய்மொழிக்கு வேத தத்வ ப்ரகாசமான வசநமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது - (வடமொழியித்யாதி).

விளக்கம் - சரி, தமிழ்மொழி எல்லையற்ற காலமாகவே இருந்து வருகிறது என்று ஆகட்டும். ஆனால் திருவாய்மொழியை “தமிழ்வேதம்” என்று கூறுவதற்கு ப்ரமாணம் உள்ளதா என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “மறை” என்று கேவல வேதவாசி சப்தத்தாலே சொல்லவமைந்திருக்க, “வடமொழிமறை” என்று ஸம்ஸ்க்ருத வேதமென்றது - த்ராவிட வேதமுமுண்டென்று நினைத்திறே யென்கை. ப்ரதிகோடியில்லாதபோது இப்படி விசேஷிக்க வேண்டியதில்லையிறே யென்று கருத்து.

விளக்கம் - பொதுவாக வேதத்தைக் குறிக்கும்போது “மறை” என்ற சொல் பயன்படுத்தப்படும். திருவாய்மொழி (8-9-8) - வடமொழி மறை - என்று உரைத்தது காண்க. ஆக இங்கு “வடமொழி வேதம்” என்று உரைப்பதன் மூலம், “தமிழ் வேதம்” என்று வேறு ஒன்று உள்ளது என்பது தெளிவாகிறது அல்லவோ? வேறு ஒரு

பொருள் இல்லாதபோது இவ்விதம் அடைமொழியாக ஒரு சொல்லுக்குக் கூற வேண்டிய அவசியம் இல்லை அல்லவோ?

43. வேத சதுஷ்டயாங்கோபாங்கங்கள் பதினாலும்போலே இந்நாலுக்கும் இருந்தமிழ் நூற்புலவர் பனுவலாரும் மற்றையெண்மர் நன்மாலைகளும்.

அவதாரிகை - ஆனால் அந்த வேதத்துக்கு அங்கோபாங்கங்களுண்டான வோபாதி இதுக்கும் அவை யுண்டோவென்னச் சொல்லுகிறது - (வேத சதுஷ்டயேத்யாதி).

விளக்கம் - வேதத்துக்கு அங்கங்கள், உபஅங்கங்கள் என்று பலவும் உள்ளது போன்று திருவாய்மொழி என்னும் தமிழ் வேதத்துக்கும் அது போன்று உண்டோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, ருகாதிவேத சதுஷ்டயத்துக்கு சீக்ஷா வ்யாகரண நிருக்தச்சந்த: கல்ப ஜ்யோதிஷங்களாகிற ஆறங்கங்களும், மீமாம்ஸா ந்யாய புராண தர்மசாஸ்த்ராத யுபாங்கங்க ளெட்டுமா யிருந்துள்ள பதினாலும்போலே, இந்த த்ராவிட வேத சதுஷ்டயத்துக்கும், “இருந்தமிழ் நூல் புலவன் மங்கையாளன்” என்று ஒருவரால் கரைகாண வொண்ணாதபடி யிருக்கிற த்ராவிட வேதசாஸ்த்ரத்தைக் கரைகண்ட ஜ்ஞாநாதிக்யத்தை யுடையரான திருமங்கையாழ்வாருடைய “கலியன் வாயொலி செய்த பனுவல்” என்று சாஸ்த்ரரூபமான ப்ரபந்தங்களாரும், மற்றையாழ்வார்கள் எண்மருடையவும் விலக்ஷணமான ப்ரபந்தங்களுமென்கை. (நன்மாலைகள்) என்றது, “நய நின்ற நன்மாலை” என்று முதலாழ்வார் ப்ரபந்தத்தி லருளிச்செய்தது எல்லாம் ப்ரபந்தத்துக்கு மொக்குமென்று நினைத்து.

விளக்கம் - ருக் முதலான நான்கு வேதங்களுக்கு சீக்ஷை, வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தஸ், கல்பம் மற்றும் ஜோதிஷம் என்ற ஆறு அங்கங்கள் உள்ளன; இதே போன்று மீமாம்ஸை, ந்யாயம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம் போன்றதான எட்டு உப அங்கங்கள் உள்ளன. இப்படியாக உள்ள பதினான்கு அங்கங்கள் போன்று, “தமிழ்வேதம்” என்று போற்றப்படும் இந்த நான்கிற்கும் (நான்கு = நம்மாழ்வார்

அருளிச்செய்த நான்கு ப்ரபந்தங்களான திருவாய்மொழி, திருவிருத்தம், திருவாசிரியம் மற்றும் பெரிய திருவந்தாதி) அங்கங்கள் உள்ளன. அவை என்ன? பெரியதிருமொழி (1-7-10) - இருந்தமிழ் நூல் புலவன் மங்கையாளன் - என்பதற்கு ஏற்ப யாராலும் முழுவதுமாகப் பொருள் உணர இயலாதபடி உள்ள தமிழ்வேதம் என்ற சாஸ்த்ரத்தை முழுவதுமாக அறிந்துள்ள ஞானம் நிரம்பிய திருமங்கையாழ்வாருடைய பெரியதிருமொழி (1-4-10) - கலியன் வாயொலி செய்த பனுவல் - என்பதற்கு ஏற்ப உள்ள சாஸ்த்ரவடிவமான திருமங்கையாழ்வாரின் அருளிச்செயல்கள் ஆறும் (பெரியதிருமொழி, சிறிய திருமடல், பெரிய திருமடல் திருவெழுக்கூற்றிருக்கை, திருக்குறுந்தாண்டகம், திருநெடுந்தாண்டகம்) மற்றும் மற்ற எட்டு ஆழ்வார்கள் அருளிச்செய்தவையும் முறையே தமிழ்வேதத்தின் அங்கங்கள் மற்றும் உப அங்கங்கள் ஆகின்றன. சூர்ணையில் உள்ள “நன் மாலைகள்” என்பதன் மூலம், முதல்திருவந்தாதி (57) - நய நின்ற நன்மாலை - என்று முதலாழ்வார் அருளிச்செய்தது, மற்ற ஆழ்வார்களுக்கும் பொருந்தும் என்று உணர்த்தவே ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - “பொய்ந்நின்ற ஞானமும்” இத்யாதியாலே ஸ்வரூப விரோதியாய் வந்தேறியான தோஷங்களை முதலடியிலே பேசினாப்போலே, ப்ரதமத்திலே, “வாடினேன்” இத்யாதியாலே ஸ்வரூபத்துக்கு வந்தேறியான தோஷங்களைக் கண்டு நொந்து பேசுகையும், பகவத்ப்ராவண்ய ப்ராசர்யமும், அதில் அர்ச்சாவதாரத்திலூற்றமும், கலவியும் பிரிவும் மாறி மாறி வருகையும், அந்யா(யோ)பதேசப் பேச்சும், இது தன்னில் ராத்ரிவ்யஸநம், தூதப்ரேஷணம், அநுகாரம், மடலெடுக்கை, தோழி தாய் மகள் என்னு மவஸ்த்தா த்ரயா பத்திகளும், இந்த்ரிய பயாக்ரோசம், ஈச்வர ஸ்வாதந்த்ரய பயம், அஸக்ருத் ப்ரபத்திகரணம், ஆர்த்தியினுடைய கரைபுரட்சிகளும், பரதுக்காஸ ஹிஷ்ணுதையாலே பலகாலும் ஹிதம் சொல்லுகையும் தொடக்கமான கட்டளையாலே மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களிலும் காட்டில் இப்ப்ரபந்த சதுஷ்டயார்த்த ஜ்ஞாபகமா யிருக்கையாலே திருமங்கையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களை இதுக்கு அங்கங்களென்கிறது; மற்றையாழ்வார் ப்ரபந்தங்களும் ஏததர்த்தாநுஸாரிகளாய், இதிலர்த்த நிர்ணயத்துக்கு உறுப்பாயிருக்கையாலே இதுக்கு உபாங்கங்களென்கிறது. ஆக, “சீக்ஷாயாம் வர்ணசிக்ஷா பதஸமதிகமோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச்

சந்தச்சிதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்ட்டாந முக்தம் ஹ்யுசித கமிதயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாதர்த்த வ்யக்தி: புராண ஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம் விசிந்வந்தி வேதா:” என்கிறபடியே அவை அந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபாகாரகங்களா யிருக்குமாபோலே இவையும் கீழ்ச்சொன்னபடியே இந்த வேதசதுஷ்டயத்துக்கும் உபகாரகங்களா யிருக்குமென்றதாய்த்து.

விளக்கம் - திருவிருத்தம் (1) - பொய்நின்ற ஞானமும் - என்பதில் நம்மாழ்வார் ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு இயல்பாக இல்லாமல், பின்னர் வந்து சேர்ந்த தோஷங்களை முதல் அடியில் உரைத்தார். இதே போன்று பெரியதிருமொழி (1-1-1) – வாடினேன் - என்பதன் மூலம், ஆத்மஸ்வரூபத்திற்கு வந்து சேர்ந்த தோஷங்களைக் கண்டு நொந்து உரைத்தல், பகவானிடம் உள்ள காதலின் மிகுதி, அதிலும் அர்ச்சாவதாரத்தின் மீது உள்ள ஆழ்ந்த ஈடுபாடு, அவனுடன் சேர்தலும் பிரிதலும் மாறி மாறி வருதல், மற்றவர்கள் ஆழ்வாரைப் பற்றியும் ஸர்வேச்வரன் பற்றியும் உரைக்கும் உபதேசச் சொற்கள், அதன் காரணமாக இரவில் துன்பம் உண்டாதல், தூது விடுதல், மடல் எடுத்தல், தோழி – தாய் – மகள் – என்று மூன்றுவிதமான நிலைகளை எடுத்தல், இந்திரியங்களுக்குப் பயந்து அவனை அழைத்தல், ஸர்வேச்வரனுடைய சுதந்திரத்தன்மை குறித்து பயம் அடைதல், பலமுறை ப்ரபத்தி செய்தல், எல்லையற்ற பிரிவாற்றாமை, மற்றவர்கள் பிரிவாற்றாமை கண்டு தன்னைப் போன்று அவையும் வருந்துவதாக எண்ணி ஆறுதல் உரைத்தல் போன்ற பலவிதமான தன்மைகள் காரணமாக, திருமங்கையாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்கள் அனைத்தும், நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த தமிழ்வேதத்தின் தன்மைகளை நினைவுபடுத்துவதாக உள்ளன; ஆகவே இந்தப் பாசுரங்கள் தமிழ்வேதத்தின் அங்கங்கள் ஆகின்றன. மற்ற ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்கள் இவற்றின் பொருளை அண்டி கூறப்பட்டவைகளாக, இவற்றுடைய பொருளையே மேலும் உறுதியாக உரைப்பதாக உள்ளதால் அவை இவற்றுக்கு உப அங்கங்கள் என்றாகின்றன. ஆகவே ஸ்ரீரங்கராஜ ஸ்தவம் (2-18) - சீஷாயாம் வர்ணசிஷா பதஸமதிகமோ வ்யாக்ரியா நிர்வசோப்யாம் சந்தச் சந்தச்சிதௌ ஸ்யாத் கமயதி ஸமயம் ஜ்யோதிஷம் ரங்கநாத, கல்பேநுஷ்ட்டாந முக்தம் ஹ்யுசித கமிதயோர் ந்யாய மீமாம்ஸயோஸ் ஸ்யாதர்த்த வ்யக்தி: புராண ஸ்ம்ருதிஷு ததநுகாஸ் த்வாம்

விசிந்வந்தி வேதா: - ஸ்ரீரங்கநாதா! வேதங்களின் ஆறு அங்கங்களாக - சீக்ஷா, வ்யாகரணம், நிருக்தம், சந்தோவிசிதி, கல்பஸூத்ரம் மற்றும் ஜ்யோதிஷம் உள்ளன. இவற்றில் சீக்ஷை என்பது அக்ஷரங்களின் உச்சரிப்பு முதலானவற்றைக் கூறுகிறது. வ்யாகரணம் மூலம் பதங்களின் இலக்கணமும், நிருக்தி மூலமாக அந்தப் பதங்களின் அர்த்தப் ப்ரயோகங்களும் விளக்கப்படுகின்றன. சந்த சாஸ்த்ரம் மூலமாக - காயத்ரீ, உஷ்ணிக், அனுஷ்டுப், த்ரிஷ்டுப், ப்ருஹதீ, பங்க்தி மற்றும் ஜகதீ என்னும் ஏழு சந்தஸ்ஸுகள் விளக்கப்படுகின்றன. ஜ்யோதிஷம் மூலம் அனுஷ்டான காலங்கள் நிர்ணயம் செய்யப்படுகின்றன. கல்பஸூத்ரம் மூலம் அனுஷ்டான விதிமுறைகள் கூறப்பட்டன. வைதிக மார்க்கத்திற்கு உபாயமாக உள்ள ந்யாயம், மீமாம்சை, புராணங்கள், ஸ்ம்ருதிகள் முதலானவை மூலம் வேதங்களின் ஆழ்பொருள் புலப்படும். இப்படியாக மேலே கூறப்பட்ட பலவற்றாலும் சூழப்பட்டு நிற்கும் வேதங்கள் உன்னை எப்போதும் தேடியபடியே உள்ளன - என்பதற்கு ஏற்ப, அத்தகைய அங்கங்கள் மற்றும் உப அங்கங்கள் ஆகியவை வடமொழி வேதங்களாகிய நான்கு வேதங்களுக்கு உபகாரம் செய்வதாக உள்ளது போன்று, திருமங்கையாழ்வாருடைய பாசுரங்களும், மற்ற ஆழ்வார்களுடைய பாசுரங்களும், தமிழ்வேதமாகிய நம்மாழ்வார் பாசுரங்களுக்கு உபகாரம் செய்வதாகவே உள்ளன என்று கருத்து.

44. ஸகலவித்யாதிக வேதம்போலே இதுவும் திவ்யப்ரபந்த ப்ரதாநம்.

அவதாரிகை - வித்யாந்தரங்களில் வேதத்துக்குண்டான ஆதிக்யம் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது - (ஸகலேத்யாதி).

விளக்கம் - வடமொழி வேதங்களுக்கு உபகாரங்களாக உள்ள அங்கங்களைக் காட்டிலும் அந்த வேதங்கள் முதன்மையாக உள்ளன; இது போன்று மற்ற ப்ரபந்தங்களைக் காட்டிலும் நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்கள் முதன்மையாக உள்ளனவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “அங்காதி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்சா ந்யாய விஸ்தர: புராணம் தர்மசாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச:” என்று ஸஹபடிதமாயிருக்கச் செய்தே ஸ்வாங்கோபாங்கங்களான ஸகல திவ்யப்ரபந்தங்களிலும் ஸ்வவைபவத்தாலே இதுவும் மேலாயிருக்குமென்கை.

விளக்கம் – அங்காதி வேதாச் சத்வாரோ மீமாம்சா ந்யாய விஸ்தர: புராணம் தர்மசாஸ்த்ரஞ்ச வித்யா ஹ்யேதாச் சதுர்தச: – ஆறு அங்கங்கள், நான்கு வேதங்கள் மீமாம்சை, ந்யாயம், புராணம், தர்மசாஸ்த்ரம் என்று இவை பதினான்கு கலைகள் - என்பதில் கூறப்பட்டது போன்று, வேதங்களானவை தங்களுடைய அங்கங்கள் மற்றும் உப அங்கங்களின் வரிசையில் சமமாகவே வைத்துக் கூறப்பட்டிருந்தாலும், தங்களுடைய வைபவம் காரணமாக அவை அந்த அங்கங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாகவே கொள்ளப்படுகின்றன. இதே போன்று நம்மாழ்வார் அருளிச்செய்த ப்ரபந்தங்கள் நான்கும் திவ்யப்ரபந்தங்கள் எண்ணிக்கையில் ஒன்றாக வைத்துக் கூறப்பட்டாலும், தங்களுடைய வைபவம் காரணமாக மற்ற ப்ரபந்தங்களைக் காட்டிலும் மேலானதாகவே உள்ளன என்று கருத்து.

45. வேதநூல் இருந்தமிழ்நூல் ஆஜ்ஞையாணை வசையி லேதமில் சுருதி செவிக்கினிய ஒதுகின்றதுண்மை பொய்யில்பாடல் பண்டைநிற்கும் முந்தையழிவில்லாவென்னும் லக்ஷணங்க ளொக்கும்.

அவதாரிகை – ஆனால், அந்த வேத வைபவத்துக்கு உடலான சாஸ்த்ரத்வ பகவதாஜ்ஞா ரூபத்வ நிர்தோஷத்வ ச்ருதித்வ ஸத்யத்வாநாதி நிதந்தவங்கள் இதுக்குமுண்டோ வென்னச் சொல்லுகிறது – (வேதநூலித்யாதி).

விளக்கம் – ஆனால், வேதங்களுடைய ஏற்றத்திற்கு அவை சாஸ்த்ரமாக இருத்தல், ஸர்வேச்வரனுடைய ஆணைகளாக இருத்தல், தோஷம் அற்றதாக இருத்தல், செவி மூலம் கேட்பதால் தொடர்ந்து வருதல், மெய்ம்மையாக இருத்தல் போன்ற பல தன்மைகள் காரணங்களாக உள்ளன. இது போன்ற தன்மைகள், தமிழ்வேதமாகிய நம்மாழ்வாருடைய ப்ரபந்தங்களுக்கு உள்ளதோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் – அதாவது, “வேத நூல்” என்று அதை வேதசாஸ்த்ர மென்றாப்போலே இத்தையும், “இருந்தமிழ்நூல்” என்று பெரிய த்ராவிட சாஸ்த்ரமென்கையாலும்; அதை “ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா” என்று பகவதாஜ்ஞா ரூபமாகச் சொன்னாப்போலே, இத்தை “ஆணையாயிரம்” என்று

ததாஜ்ஞா ரூபமாகச் சொல்லுகையாலும்; அத்தை “வசையில் நான்மறை” என்று விப்ரலம்பாதி தோஷ ரஹிதமென்றாப்போலே, இத்தையும் “ஏதமில் லாயிரம்” என்று நிர்தோஷமாகச் சொல்லுகையாலும்; அத்தை “சுடர்மிகு சுருதி” என்று “ச்ருயதே இதிச்ருதி:” என்கிறபடியே பூர்வ பூர்வோச்சாரண க்ரமத்திலே ச்ரவணேந்த்ரியத்தாலே க்ரஹிக்கப்படுமதாகச் சொன்னாப்போலே, இத்தையும் “செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே” என்று ச்ராவ்யமாகச் சொல்லுகையாலும்; அத்தை “வேத நூலோதுகின்ற துண்மை” என்று சொல்லுமதிலொரு பொய்யில்லை யென்றாப்போலே, இத்தையும் “பொய்யில் பாடல்” என்று அஸத்ய கந்த ரஹிதமென்கையாலும்; அத்தை “பண்டை நான்மறை”, “நிற்கும் நான்மறை” என்று அநாதியாகவும் மேல் அழிவில்லாததாகவும் சொன்னாப்போலே, இத்தையும் “முந்தையாயிரம்”, “அழிவில்லா வாயிரம்” என்று அநாதியாய் அழிவற்றிருக்குமதாகச் சொல்லுகையாலும் இந்த லக்ஷணங்களெல்லாம் இரண்டுக்கு மொக்குமென்கை.

விளக்கம் - கீழே உள்ள பல தன்மைகள் இரண்டுக்கும் பொதுவாக உள்ளதால் இவ்விதம் கூறுவதில் குறையில்லை என்கிறார்.

- திருமாலை(3) - வேத நூல் - என்றுள்ள பாசுரத்தில் அதனை “வேத சாஸ்த்ரம்” என்று கூறுவது போன்று, பெரியதிருமொழி (1-7-10) - இருந்தமிழ்நூல் - என்பதில் இதனைப் பெரிய தமிழ் சாஸ்த்ரம் என்று கூறுவதாலும்.
- பாஞ்சராத்தரத்தில் - ச்ருதிஸ் ஸ்ம்ருதிர் மமைவாஜ்ஞா - ச்ருதிகள் மற்றும் ஸ்ம்ருதிகள் ஆகியவை என்னுடைய கட்டளைகள் - என்று வடமொழி வேதங்களைப் பகவானின் கட்டளைகளாகக் கூறியது போன்று, திருவாய்மொழி (6-3-11) - ஆணையாயிரம் - என்று இதனையும் பகவானுடைய கட்டளைகளாகவே உரைப்பதாலும்.
- பெரியதிருமொழி (5-3-2) - வசையில் நான்மறை - என்று வடமொழி வேதமானது வஞ்சித்தல் உள்ளிட்ட தோஷங்கள் ஏதும் அற்றது என்று கூறுவது போன்று, திருவாய்மொழி (1-6-11) - ஏதமில் ஆயிரம் - என்று இதனையும் தோஷம் அற்றது என்று கூறுவதாலும்.

- திருவாய்மொழி - (1-1-7) - சுடர்மிகு சுருதி - என்று, ச்ருயதே இதி ச்ருதி: - சாதுகளால் கேட்கப்பட்டு வரும் காரணத்தால் ச்ருதி எனப்படுகிறது - என்பதற்கு ஏற்ப முன்பு உள்ளவர்கள் அவர்களுக்கும் முன்பு உள்ளவர்கள் என்று பலரும் உச்சரித்த முறைப்படி காதுகளால் கேட்டு அறியப்படுவது வேதங்கள் ஆகும் என்று உரைப்பது போன்று, திருவாய்மொழி (10-6-11) - செவிக்கினிய செஞ்சொல்லே - என்பதற்கு ஏற்ப இதனையும் கேட்கப்படுவதாகவே உரைப்பதாலும்.
- திருச்சந்தவிருத்தம் (72) - வேத நூலோதுகின்ற துண்மை - என்று வடமொழி வேதங்களில் உண்மைக்குப் புறம்பானவை ஏதும் இல்லை என்பது போன்று, திருவாய்மொழி (4-3-11) - பொய்யில் பாடல் - என்று பொய்யானது திருவாய்மொழியில் விலக்கப்பட்ட ஒன்று என இதனைக் கூறுவதாலும்.
- பெரியதிருமொழி (5-7-1) - பண்டை நான்மறை - என்று எல்லையற்ற காலமாக உள்ளதாகவும், திருவாய்மொழி (6-5-4) - நிற்கும் நான்மறை - என்று அழிவற்றதாகவும் வடமொழி வேதம் கூறப்பட்டது போன்று, திருவாய்மொழி (6-5-11) - முந்தை ஆயிரம் - என்றும், திருவாய்மொழி (9-7-11) - அழிவில்லா வாயிரம் - என்றும் இதனை எல்லையற்ற காலமாக அழிவில்லாமல் உள்ளது என்று கூறுவதாலும்.

46. சொல்லப்பட்டவென்றவிதில் கர்த்ருத்வம் ஸ்ம்ருதி அத்தை ஸ்வயம்பூ படைத்தா னென்றது போலே.

அவதாரிகை - ஆனால், அந்த வேதம் போலே இதுவும் அஸ்ம்ருத கர்த்ருகமாயிருக்க வேண்டாவோ? ஆழ்வார் இதுக்கு கர்த்தா வென்கையால் நித்யத்வாபெளருஷேயத்வங்கள் கூடாதீயென்னச் சொல்லுகிறது - (சொல்லப்பட்ட வித்யாதி).

விளக்கம் - இந்த வடமொழி வேதங்கள் யாராலும் செய்யப்படாதவை என்ற தன்மை கொண்டுள்ளது போன்று இந்தத் தமிழ் வேதங்களும் யாராலும் இயற்றப்படாதவை என்ற தன்மை கொண்டிருக்க வேண்டாமோ? ஆனால் நம்மாழ்வார் இதனை அருளிச்செய்தார் என்று கூறும்போது “எப்போதும் இருத்தல், யாராலும் இயற்றப்படாமல் இருத்தல்” போன்ற தன்மைகள், தமிழ் வேதம் என்னும் இதற்குப் பொருந்தது அல்லவோ என்ற கேள்விக்கு விடை அருளிச்செய்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - அதாவது, “சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம்” என்று இதில் ஆழ்வாருக்குச் சொன்ன கர்த்தருத்வம், “அநாதிநிதநா ஹ்யாஷா வாகுத் ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா” என்று ஸ்ம்ருதி அந்த வேதத்தை ப்ரஹ்மா ஸ்ருஷ்டித்தானென்று சொன்ன வோபாதி யென்கை. ஸ்வயம்பூ ஸ்ருஷ்டித்தானென்னாதே “படைத்தான்” என்றது, “முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள்” என்ற ஆழ்வார் ஸூக்தியையும் தர்சிப்பிக்கைக்காக. அநாதி நிதநமான ஸந்தர்ப்பம் ப்ரஹ்மாவின் வாக்கில்நின்றும் ஆவிர்ப்பவித்த மாத்ரங் கொண்டு ப்ரஹ்மாவுக்கு அதில் சொன்ன கர்த்தருத்வத்தோபாதி இதிலும் ஆழ்வார்க்குச் சொன்ன கர்த்தருத்வமாகையாலே இத்தால் இதனை நித்யத்வாபெளருஷேயத்வ ஹாநி வாராதென்று கருத்து.

விளக்கம் - திருவாய்மொழி - (8-10-11) - சடகோபன் சொல்லப்பட்டவாயிரம் - என்று இதனை ஆழ்வார் அருளிச்செய்தார் என்றுள்ள தன்மையானது, அநாதிநிதநா ஹ்யாஷா வாகுத் ஸ்ருஷ்டா ஸ்வயம்புவா - எப்போதும் இருந்த வருகின்ற வேதங்கள் நான்முகனால் உண்டாக்கப்பட்டது - என்று ஸ்ம்ருதியானது அந்த வடமொழி வேதங்களை நான்முகன் உண்டாக்கினான் என்று கூறுவது போன்றே ஆகும். சூர்ணையில் “ஸ்வயம்பூ ஸ்ருஷ்டித்தான்” என்று கூறாமல், “ஸ்வயம்பூ படைத்தான்” என்றது ஏன் என்றால், பெரியதிருமடல் (10) - முன்னம் திசைமுகனைத்தான் படைக்க மற்றவனும் முன்னம் படைத்தனன் நான்மறைகள் - என்றுள்ள ஆழ்வார் பாசுரத்தை உணர்த்துவதற்காகவே ஆகும். “எப்போதும் இருந்து வருவதாகும்” என்னும் தன்மையுள்ள வேதங்கள், நான்முகன் வாக்கிலிருந்து வெளிப்பட்டவுடன், அதனை மட்டுமே கருத்தில் கொண்டு, நான்முகனுக்கு அவற்றை உண்டாக்கியதில் பங்கு உண்டு என்று கூறுவது

போன்று, ஆழ்வாரின் மூலம் இவை உண்டானவை என்று கூறுவதால் மட்டுமே இந்தத் தமிழ் வேதங்களுக்கு “எப்போதும் இருந்து வருதல், யாராலும் செய்யப்படாதவை” போன்ற தன்மைகளின் பொருந்தாமை என்பது ஏற்படாது.

ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகள் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி அழகிய மணவாளப்பெருமாள் நாயனார் திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த

முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்

மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்

(பகுதி - 159)

2-8-6 தீர்த்த னுலகளந்த சேவடிமேல் பூந்தாமம்

சேர்த்தி யவையே சிவன்முடிமேல் தான்கண்டு

பார்த்தன் தெளிந்தொழிந்த பைந்துழாயான் பெருமை

பேர்த்து மொருவரால் பேசக் கிடந்ததே.

பொருள் - அனைத்தையும் தூய்மையாக்கவல்ல க்ருஷ்ணனின் பூர்வ அவதாரத்தின்போது (வாமனன்) மூன்று உலகங்களையும் அளந்து எடுத்துக்கொண்ட அழகான சிவந்த திருவடிகளில், அழகான மாலைகளை அர்ஜுனன் சமர்ப்பித்தான்; அப்போது அந்த மாலைகள் சிவனுடைய தலையில் உள்ளதைக் கண்டு, “க்ருஷ்ணனே ஸர்வேச்வரன் ஆவான்” என்று மனம் தெளிந்தான். பசுமையான துளசிமாலையில் உள்ள அவனுடைய பெருமைகளை அந்த அர்ஜுனன் அல்லாமல் வேறு யாராலும் கூறலாம்படி உள்ளதோ?

அவதாரிகை - நீர் சொல்லுகிறவனுக்கு இந்த உத்கர்ஷமெல்லாம் உண்டோ என்ன; முன்பே அர்ஜுநன் நிரூபித்து நிர்ணயித்த அர்த்தம் நாம் இன்றி ஆராயும்படி குறைபட்டிருந்ததோ?” என்கிறார்.

விளக்கம் - ஆழ்வாரிடம் சிலர், “நீவீர் கூறும் அந்த ஸர்வேச்வரனுக்கு இந்த மேன்மைகள் அனைத்தும் உள்ளனவோ?”, என்று கேட்டனர். இதனைக் கேட்ட ஆழ்வார், “அவை அனைத்தும் குறித்து முன்பே அர்ஜுனன் ஆராய்ந்து நிரூபித்துவிட்டான். அவற்றை நாம் மீண்டும் இப்போது ஆராயவேண்டும்படி குறையுடன் உள்ளதோ?”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (தீர்த்தன்) “பாதோதகேந ஸ சிவ: ஸ்வசிரோத்ருதேந” என்றும், “பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே, தன் திருவடிகளோட்டை ஸ்பர்சத்தாலே அசுத்தரையும் சுத்தராக்கவல்ல சுத்தியை யுடையவன். இது எப்போதுதான் செய்தது என்னும் அபேசைஷயிலே, (உலகளந்த சேவடி) என்று, அதை ஸ்மர்ப்பிக்கிறார். “குறை கொண்டு” தன்னுடைய ஆகிஞ்சந்யத்தை முன்னிட்டுக் கொண்டு. “நான்முகன் குண்டிகை நீர் பெய்து” அருகே நின்ற தர்மத்தவம் இவன் நினைத்தவாறே ஜலமாய் இவன் குண்டிகையிலே ப்ரவேசித்தது. “மறை கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி” ஸ்ரீபுருஷஸூக்தாதிகளைக் கொண்டு ஸ்துதித்து. “கறை கொண்ட கண்டத்தான் சென்னி மேலறக் கழுவினான்” - “யுக்தாயுக்த நிரூபணம் பண்ண அறியாதே இவன் அநீதியிலே கைவளரா நின்றான்; அது போகவேணும்” என்று இவன் ஜடையிலே ஏறும்படி அவன் திருவடிகளை விளக்கினான்; ஸ்ரீபாத தீர்த்தங் கொண்டு துஷ்புத்ரர்கள் தலையில் தெளிக்குமாபோலே. இவ்விடந்தன்னில் க்ருஷ்ணவதாரத்துக்கும் வாமநாவ தாரத்துக்கும், வரையாதே எல்லாரோடும் பொருந்துமதுண்டாகையாலே சொல்லுகிறார்.

விளக்கம் - (தீர்த்தன்) - ஸ்தோத்ரரத்னம் (13) - பாதோதகேந ஸ சிவ: ஸ்வசிரோத்ருதேந - தனது தலையில் தரிக்கப்பட்டுள்ள யார் ஒருவனுடைய திருவடிகளில் உண்டான கங்கையால் சிவன் தூய்மை அடைந்தானோ - என்றும், ஈச்வர ஸம்ஹிதை - பாவநார்த்தம் ஜடாமத்யே யோக்யோஸ்மீத்யவதாரணாத் - “நான் தகுதி உள்ளவன் ஆவேன்” என்று கூறுவதற்கு ஏற்றபடி தூய்மை அடைவதற்காக சிவன் தனது தலையில் கங்கையைத் தரித்தான் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, தனது திருவடிகளின் ஸம்பந்தம் மூலமாக அசுத்தமாக உள்ளவர்களைக்கூட தூய்மையானவராக மாற்றவல்ல தூய்மை உள்ளவன். இது

போன்ற செயலை எப்போது செய்தான் என்ற கேள்வி எழ, அதற்கு விடை அளிக்கிறார். (உலகளந்த சேவடி) - அந்த நிகழ்வை எண்ணிப் பார்க்கிறார். இங்கு நான்முகன் திருவந்தாதி (9) - குறை கொண்டு - என்னும் பாசுரத்தை விளக்குகிறார். “குறை கொண்டு” என்றால் தேவர்களுடைய விருப்பங்களை ஏற்றுக்கொண்டவனாக, தனது தாழ்ச்சியை முன்னிட்டுக் கொண்டு மஹாபலியிடம் யாசித்து நின்றான் என்று பொருள். “நான்முகன் குண்டிகை நீர் பெய்து” - அங்கு நின்றிருந்த வாமனன் இயல்பான எஜமானன் என்பதாலும், அவனே யாசித்து நின்றதாலும் தர்மம் நீராக உருகி நின்றது; அந்த நீர், மஹாபலியின் பாத்திரத்தில் புகுந்தது. “மறை கொண்ட மந்திரத்தால் வாழ்த்தி” - புருஷஸூக்தம் போன்றவற்றைக் கொண்டு ஸ்துதித்து. “கறை கொண்ட கண்டத்தான் சென்னி மேலறக் கழுவினான்” - கறை என்றால் விஷம்; விஷம் குடித்துத் தனது தொண்டையில் நிறுத்திய சிவனுடைய தலையில் கங்கையானது விழும்படி வாமனன் திருவடிகளைக் கழுவினான். நல்லதுகெட்டது அறியாமல் சிவன் அநீதியில் நின்று நான்முகனுடைய தலையைக் கிள்ளி எறிந்தான்; அத்தகைய பாவம் போகும்படி கங்கையானது அவன் தலையில் ஏறும் விதத்தில் திருவடிகளில் சேர்த்தான். தீமை செய்வதையே தொழிலாகக் கொண்டுள்ள புத்திரர்களின் தலையில் ஸ்ரீபாததீர்த்தத்தை தெளிக்கும் தந்தையர்களுடைய செயல் போன்று ஆகும். இங்கு தீர்த்தன் என்று க்ருஷ்ணவதாரத்தை அல்லவோ கூறியபடி உள்ளார்; சட்டென வாமனவதாரத்தை உரைப்பது ஏன்? க்ருஷ்ணாவதாரத்துக்கும், வாமனாவதாரத்துக்கும் ஒரு விஷயத்தில் பொருத்தம் உண்டு என்பதால் கூறுகிறார்; அதாவது இரண்டிலும் ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் சேர்க்கப்பட்ட பொருள்கள், சிவனுடைய தலையில் சென்று சேர்ந்தன என்பதாகும்.

வ்யாக்யானம் - (பூந்தாமம் சேர்த்தி) அர்ஜுநனுக்கு ஒரு தேவதை பக்கலிலே ஒரு அஸ்தரம் பெறவேண்டுவதாய், அவன் அதுக்கு உத்யுக்தனான ஸமயத்திலே, இவன் ச்ரமத்தை ஆற்றுகைக்காக “புஷ்பங்களை நம் காலிலே இட்டு ஜீவி” என்று அருளிச்செய்ய, அவனும் திருவடிகளில் இட, அந்த தேவதை ராத்ரியிலே ஸ்வப்நத்திலே அந்தப் புஷ்பங்களைத் தன் தலையிலே தரித்துக் கொண்டு வந்து அஸ்தர ப்ரதாநம் பண்ணிற்றாகச் சொல்லக் கடவதினே; அத்தை அருளிச்செய்கிறார். பூமாலை என்னுதல், அழகியமாலை என்னுதல். (அவையே)

அவற்றோடு ஸஜாதீயங்கள் அன்றிக்கே. (சிவன் முடிமேல் தான் கண்டு) பாடே பார்ச்வத்திலே அன்றிக்கே அவன் தலைமேலே கண்டானாயிற்று. (தான் கண்டு) ஆப்தர் சொல்லக் கேட்கையன்றிக்கே, ச்ருதி ஸ்ம்ருதிகளாலாதல் அன்றிக்கே, தானே கண்டானாயிற்று. ப்ரத்யபிஜ்ஞார்ஹமாம்படி ப்ரத்யக்ஷித்து. (பார்த்தன் இத்யாதி) அவன் ஸாரதியாய்த் தாழ் நிற்கச் செய்தேயும், அவனுடைய ஈச்வரத்வத்தில் கலங்காதே, “ஸ து பார்த்தோ மஹாமநா:” என்கிறபடியே பேரளவுடைய அர்ஜுநன் நிருபித்து, நிர்ணயித்து, “நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே” என்று அநுவர்த்தித்த. (பைந்துழாயான் பெருமை) ஸர்வாதிகத்வ த்யோதகமான திருத்துழாய் மாலையையுடைய ஸர்வேச்வரனுடைய பரத்வம், இன்று சில அறிவுகேடர், செல்லவிட்டு வரவிட்டு ஆராயுமளவாயிருந்ததோ?

விளக்கம் - (பூந்தாமம் சேர்த்தி) - அர்ஜுனன் ஒருமுறை ஒரு பாணம் பெறுவதற்காக ஒரு தேவதையை அண்டினான். இவன் அதற்காக முயலும் தருணத்தில் க்ருஷ்ணன் அவனிடம், “நம்முடைய திருவடிகளில் மலர்களைச் சமர்ப்பித்துப் பிழைப்பாயாக”, என்றான். அர்ஜுனனும் அது போன்றே செய்தான். அன்று இரவு அர்ஜுனன் கனவில் அந்தத் தெய்வம் க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மலர்களைத் தனது தலையில் சூடியபடி வந்து அந்த பாணத்தை அளித்தது என்று கூறுவர். இதனை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். “பூந்தாமம்” என்றால் பூமாலை அல்லது அழகான மாலை என்று பொருள். (அவையே) அதாவது க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மலர்கள் போன்ற மலர்களைச் சிவனுடைய தலையில் அர்ஜுனன் காணவில்லை; மாறாக தான் இட்ட அதே மலர்களைக் கண்டான். (சிவன் முடிமேல் தான் கண்டு) - அங்கும் இங்கும் அல்லாமல், சிவனுடைய உச்சந்தலையில் கண்டான். (தான் கண்டு) - நம்பத் தகுந்த சிலர் அர்ஜுனனிடம் வந்து, “நீ இட்ட மலர்களைச் சிவனுடைய தலையில் நாங்கள் கண்டோம்” என்று கூறுவதைக் கேட்டோ அல்லது ச்ருதி மற்றும் ஸ்ம்ருதிகளில் உள்ளதைப் படித்தோ அல்லாமல், இத்தகைய நிகழ்வை அர்ஜுனன் தன்னுடைய கண்களால் தானே நேரடியாகக் கண்டான். தான் முன்பு வாமனனிடம் இந்த நிகழ்வைக் கண்டது நினைவிற்குக் கொண்டு வருவது போன்று இந்த நிகழ்வு உண்டானது. (பார்த்தன் இத்யாதி) - ஸர்வேச்வரனாகிய க்ருஷ்ணன் தேர் ஓட்டுபவனாகத் தன்னைத் தாழ்த்திக் கொண்டு நின்றபோதிலும், அவனுடைய

ஸர்வேச்வரத் தன்மை குறித்து சிறிதும் கலங்காமல், எம்பெருமானார் கீதாபாஷ்யத்தில் முதல் அத்யாயத்தின் முடிவில் - ஸ து பார்த்தோ மஹாமநா: - தாராள மனம் கொண்ட அர்ஜுனன் - என்று கூறுவதற்கு ஏற்ப உள்ள அர்ஜுனன், தான் இட்ட மலர்கள் மூலம் நிரூபித்து, “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்று தீர்மானித்து, கீதை (11-40) - நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே - உனக்கு முன்பக்கத்திலும் பின்பக்கத்திலும் வணக்கங்கள் - என்று கூறிப் போற்றிய. (பைந்துழாயான் பெருமை) - அனைத்திற்கும் முதன்மையானவன் என்பதை உணர்த்தவல்ல துளசிமாலையுடன் கூடிய ஸர்வேச்வரனுடைய உயர்ந்த தன்மையானது, அறிவு நிறைந்தவர்கள் இருந்த அந்தக் காலத்தை விடுத்து, அறிவு குறைந்தவர்கள் அதிகமாக உள்ள இந்தக் காலத்தில் ஆராயலாம்படி உள்ளதோ?

2-8-7 கிடந்திருந்து நின்றளந்து கேழலாய்க் கீழ்ப்புக்

கிடந்திடும் தன்னுள் கரக்கு முமிழும்

தடம்பெருந்தோ ளாரத் தழுவும் பாரென்னும்

மடந்தையை மால்செய்கின்ற மால் ஆர் காண்பாரே

பொருள் - சீதைக்காகக் கடல் அரசனிடம் வழி வேண்டிக் கடற்கரையில் கிடந்தும், மஹரிஷிகளுடைய ஆச்ரமத்தில் இருந்தும், இராவணனை அழித்த பின்னர் வீரத்துடன் நின்றும்; த்ரிவிக்ரமனாய் உலகங்களை அளந்தும், வராஹ ரூபம் எடுத்து ப்ரளய வெள்ளத்தின் கீழே சென்று பூமியை மேலே எடுத்து வந்தும், தன் வயிற்றில் வைத்துக் காத்தும், ப்ரளயம் கழிந்த பின்னர் மீண்டும் வெளிப்படுத்தியும், தனது விசாலமான தோள்களால் நன்றாகத் தழுவியும் என்று இப்படியாகப் பூமி என்று கூறப்படும் பூமாதேவி விஷயத்தில் ஸர்வேச்வரன் காண்பிக்கும் அன்பை யாரால் அறிய இயலும்?

அவதாரிகை - ஒருவன் அநுவர்த்தநம் கொண்டு நிச்சயிக்கவேணுமோ? அவனுடைய இஷ்டஸர்வசேஷ்டா விஷயமாயன்றோ இஜ்ஜகத்து இருக்கிறது; இதுவே போராதோ பரத்வஹேது? என்கிறார்.

விளக்கம் – க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகளில் சமர்ப்பிக்கப்பட்ட மலர்களைத் தனது தலையில் சிவன் சூடிக்கொள்ளுதல், அவ்விதம் அர்ஜுனன் சமர்ப்பித்தல் போன்றதான மற்றவர்களுடைய ஒழுக்கமான நடவடிக்கைகளைக் கொண்டுதான் இவன் ஸர்வேச்வரன் என்று நிரூபிக்கவேண்டுமோ? அனைத்தும் இவனுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப அனுபவிக்கலாம்படி உள்ள நிலை ஒன்றே, “இவனே ஸர்வேச்வரன்” என்று விளக்கக் காரணமாகாதோ என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (கிடந்து) திருப்பாற்கடலிலே கிடந்தபடியாதல்; “ப்ரதிசிச்யே” என்னும்படியாகக் கடற்கரையிலே சாய்ந்தபடியாதல்; “பாஹும் புஜகபோகாபம்” திருவந்தாழ்வான் மேலே சாய்ந்தாற்போலே யாயிற்று திருக்கையை மடித்துச் சாய்ந்தால் இருக்கும்படி. “அரிஸுதந:” கிடந்த கிடையிலே லங்கை குடிவாங்க வேண்டும்படி யிருக்கை. “ப்ரதிசிச்யே மஹோததே:” ஒரு கடலோடே ஒரு கடல் ஸ்பர்த்தித்துச் சாய்ந்தாற் போலேயிருக்கை. (இருந்து) பரமபதத்திலே இருந்தபடியாதல்; “உடஜே ராமமாஸீநம்” என்று ருஷிகள் ஆச்ரமங்களிலே இருந்து. (நின்று) திருமலையிலே நின்றபடியாதல்; ராவணவத ஸமநந்தரத்திலே கையும் வில்லுமாய் லங்காத்வாரத்திலே நின்று நிலையாதல்; வாலியைக் கொன்று நின்ற நிலையாதல். “அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுரூர்ஜிதம் ராமம் ராமாநுஜம் சைவ பர்த்துச்சைவாநுஜம் சுபா” என்கிறபடியே. அவர்களுடைய ஸ்த்ரீகள் பக்கலிலே கேட்குமித்தனையிறே இவனுடைய பரத்வம்; “தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர:” என்னுதல், “த்வமப்ரமேயச்ச” என்னுதல் சொல்லாநிற்பர்களிறே.

விளக்கம் - (கிடந்து) - இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-1) – தத: ஸாகரவேலாயாம் தர்பாநாஸ்தீர்ய ராகவ: அஞ்ஜலீம் ப்ராங்முக: க்ருத்வா ப்ரதிசிச்யே மஹோததிம் - அதன் பின்னர் கடற்கரையில் தர்ப்பைகளைப் பரப்பி ஸமுத்திரத்தின் எதிரில் இராமன் கைகள் குவித்து வணங்கி, கிழக்கு நோக்கிச் சயனித்தான்; இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (21-2) – பாஹும் புஜகபோகாபம் உபதாய அரிஸுதந: - ஸர்ப்பம் போன்ற மென்மையான தனது வலது புஜத்தைத் தலையணையாகக் கொண்டு கிடந்தான் - என்ற ச்லோகங்களை இங்கு அருளிச்செய்கிறார். “கிடந்து:” என்றால் திருப்பாற்கடலில் கிடந்தது போன்று. கடந்த ச்லோகத்தில் கூறப்பட்டது போன்று,

ப்ரதிசிச்யே - கடற்கரையில் கிடந்தான். பாஹும் புஜகபோகாபம் - ஆதிசேஷன் மீது சயனித்துள்ளது போன்று தனது திருக்கரத்தைத் தலையணையாக மடித்துக் கிடந்தான். ப்ரதிசிச்யே மஹோததே: - ஒரு கடலுடன் மற்றொரு கடல் இணைந்து கிடப்பது போன்று கிடந்தான். (இருந்து) - பரமபதத்தில் அமர்ந்திருப்பது போன்று அமர்ந்திருந்தான். எங்கு என்றால் அயோத்யாகாண்டம் (96-25) - உடஜே ராமமாஸீநம் - பர்ணசாலையில் எழுந்தருளியுள்ள இராமன் - என்பதற்கு ஏற்ப முனிவர்களுடைய ஆச்ரமத்தில் சித்ரகூட மலையில் அமர்ந்திருந்தான். (நின்று) - திருவேங்கடமலையில் நின்றபடி. இராவணனை வதம் செய்த பின்னர் அழகான திருகரத்தில் பிடித்த வில்லுடன் இலங்கையில் நின்றான். அல்லது வாலியை அழித்த பின்னர் நின்ற நிலையையும் காண்க. இராமாயணம் கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (19-25) - அவஷ்டப்ய ச திஷ்டந்தம் ததர்ச தநுரூர்ஜிதம் ராமம் ராமாநுஜம் சைவ பர்த்துச்சைவாநுஜம் சுபா - கையில் சிறந்த வில்லை உறுதியாகப் பற்றியபடி நிற்கும் இராமனையும் லக்ஷ்மணனையும், தனது கணவனின் தம்பியான சுக்ரீவனையும் தாரை பார்த்தாள் - என்பதற்கு ஏற்ப நின்றான். அதாவது பரம்பொருளாகிய இராமன் நின்றான். “இராமன்தான் பரம்பொருளோ?” என்ற கேள்வி எழலாம். அதற்கான விடையை அருளிச் செய்கிறார். ராக்ஷஸ குலத்துப்பெண்களும், வானர இனத்துப்பெண்களும் கூட இவ்விதமே உணரும்படி இராமனுடைய பரதவம் காணப்பட்டது. இவ்விதம் அவர்கள் உரைத்த இடம் உள்ளதா என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். இராமாயணம் யுத்தகாண்டம் (114-15) - தமஸ: பரமோ தாதா சங்க சக்ர கதாதர: - தமஸ் என்ற இருளுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் - என்று மண்டோதரி உரைத்தாள்; கிஷ்கிந்தாகாண்டம் (24-31) - த்வம் அப்ரமேயச்ச - நீ யாராலும் அறிய இயலாத தன்மை கொண்டவன் - என்று தாரை உரைத்தாள்.

வ்யாக்யானம் - (அளந்த) தன்னதான பூமியை மஹாபலி போல்வார் இறாஞ்சிக் கொள்ள, அத்தை எல்லை நடந்து மீட்டுக் கொண்டு.

விளக்கம் - (அளந்த) - தன்னுடைய சொந்தமான பூமியை மஹாபலி போன்றவர்கள் அபகரித்துக்கொள்ள, அதனை, தான் உள்ள இடத்தை விட்டு வந்து மீட்டுக் கொண்டு.

வ்யாக்யானம் - (கேழலாய்க் கீழ்புக்கு இடந்திடும்) நீருக்கும் சேற்றுக்கும் இறாயாத வராஹ வேஷத்தைப் பரிக்ரஹித்து, ப்ரளய ஸலிலத்துக்குள்ளே முழுகி அண்டபித்தியிலே சேர்ந்த பூமியைப் பிரித்தெடுக்கும். (தன்னுள் கரக்கும்) “ரக்ஷிக்க” என்று ஒரு பேரை இட்டுக் கொண்டு கொம்பிலும் குளம்பிலும் கொள்ளாதே வயிற்றிலே வைத்து ரக்ஷித்தபடி. “மேலொரு காலம் ப்ரளயம் வரும்” என்று ஏலக்கோலி, ப்ரளயம் வந்தாலும் “இங்குண்டோ?” என்று இளைத்துக் காட்டலாம்படி முன்புத்தையதொன்றும் தெரியாதபடி வைக்கும்.

விளக்கம் - (கேழலாய்க் கீழ்புக்கு இடந்திடும்) - நீர் மற்றும் சேறு ஆகிய இரண்டும் கலந்த இடத்தில் வசிக்கும் வராக அவதாரம் எடுத்து, ப்ரளய வெள்ளத்தில் முழுகி, அடியில் சென்று கிடந்த பூமியைப் பிரித்து எடுத்தான். (தன்னுள் கரக்கும்) – “காப்பாற்றுதல்” என்னும் ஒரு வாய்ப்பை உண்டாக்கிக் கொண்டு, ஒரு கொம்பிலும் குளம்பிலும் வைத்துக் கொள்ளாமல், தனது திருவயிற்றில் வைத்துக் கொண்டான். “கரக்கும்” என்றால், யாருக்கும் தெரியாதபடி ஒளித்து வைத்தல். மீண்டும் ஒரு ப்ரளயம் வந்தாலும், பூமியானது இங்கு உள்ளதோ என்று இருந்த இடம் தெரியாமல் மறைத்து வைப்பான்.

வ்யாக்யானம் - (உமிழும்) “இவை என்பட்டன” என்று பார்க்கைக்காகப் பின்னை வெளிநாடு காண உமிழும். (தடம்பெரும் தோள் ஆரத் தழுவும்) மிகப்பணைத்த திருத்தோள்களாலே, ஆரும்படியாகத் தழுவும். (பாரென்னும் மடந்தையை) ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை. பூமியை ப்ரகாரமாகவுடையளாகையாலே தத்வாசக சப்தத்தாலே சொல்லுகிறது. தன் விபூதியினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவன் பாடும்பாட்டை அநுஸந்தித்து ஹ்ருஷ்டையாய், அதுக்கு அபிமாநினியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி அணைக்கும்; அத்தாலே தானும் ஹ்ருஷ்டனாய் அணையாநிற்கும். (மால்) ஸர்வாதிகளான ஸர்வேச்வரன். (செய்கின்ற மால்) அவன் ஏறுகிற பிச்சை. (ஆர் காண்பாரே) ஒருவராலே “இவ்வளவு” என்று பரிச்சேதிக்கலாயிருந்ததோ?

விளக்கம் - (உமிழும்) - “இந்த உலகம் என்னில் இருந்தது” என்று அனைவரும் காண்பதற்காக மீண்டும் வெளியே உமிழ்ந்தான். (தடம்பெரும் தோள் ஆரத் தழுவும்) - பூர்ணமான திருத்தோள்கள் கொண்டு நன்றாகத் தழுவி. (பாரென்னும் மடந்தையை) - யாரைத் தழுவினான் என்றால், பூமாதேவியை என்கிறார். பூமியைத் தனது ப்ரகரமாக உள்ளவன். தன்னுடைய செல்வமான லீலாவிபூதியைக் காப்பாற்றுதல் என்னும் எண்ணம் அவனுக்கு மட்டும் ஏற்படும்போது, அவன் தவிக்கும் தவிப்பைக் கண்டு மகிழ்ந்து நிற்கும் பூமாதேவியை, தன்னுடைய ப்ரியத்துக்கு உரிய அவளை அணைத்துக் கொள்கிறான். அதன் மூலம் தானும் மகிழ்ந்து நிற்கிறான். (மால்) - அனைவரையும் விட உயர்ந்த ஸர்வேச்வரன். (செய்கின்ற மால்) - பூமாதேவியைக் குறித்து அவனுக்கு உண்டாகும் மயக்கத்தை. (ஆர் காண்பாரே) - யாராலாவது “இந்த அளவு” என்று கூற இயலுமோ?

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் அருளிச் செய்த

இராமானுச நூற்றந்தாதி

இதற்கு ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி - 21)

16. தாழ்வு ஒன்றில்லா மறை தாழ்ந்து தலமுழுதும் கலியே

ஆள்கின்ற நாள் வந்து அளித்தவன் காண்மின் அரங்கர் மெளலி
சூழ்கின்ற மாலையைச் சூட்டிக் கொடுத்தவள் தொல்லருளால்
வாழ்கின்ற வள்ளல் இராமானுசன் என்றும் மாமுனியே

பொருள் - திருவரங்கத்தில் கண்வளர்கின்ற பெரியபெருமானின் உத்தமமான திருமேனிக்கு, அலங்கரிக்கத் தகுதி கொண்ட மலர் மாலையை, “இந்த மாலை அவனுக்கு உறுத்துமோ, மணம் சேர்க்குமோ”, என்று சோதிக்கும் விதமாகத் தனது தலையில் சூட்டி, அதனைக் களைந்து அவனுக்கு அளித்தாள் (ஆண்டாள்). இப்படிப்பட்ட ஆண்டாளின் கருணையாலேயே தனது வாழ்வு கொண்டவர் எம்பெருமானார் ஆவார். திருவரங்கத்தில் பங்குனி உத்திர நன்னாளில், அழகிய மணவாளன் ஸ்ரீரங்கநாயகியுடன் சேர்ந்து நின்றபோது அல்லவோ - பகவன் நாராயண - என்று சரணாகதி செய்தார்? இவ்விதமாக, தான் அழகிய மணவாளன் திருவடிகளில் சரணாகதி அடைந்து பெற்ற பலன்கள் அனைத்தையும் இந்த உலகம் முழுமைக்கும் அளித்த வள்ளல் ஆவார். அப்படிப்பட்ட மாமுனிவராக உள்ளவர் எம்பெருமானார் ஆவார். இராமானுஜர் செய்தது என்ன? வேதங்கள் அனைத்தும் எந்தவிதமான தாழ்வுகளும் இன்றி இருந்து வந்தன. அப்படிப்பட்ட உயர்ந்த வேதங்கள் மதிக்கப்படாமல், வேதமார்க்கம் என்பது முலையில் சென்றபடி இருந்து. எப்பொது இவ்விதம் ஆனது என்றால் - இருள்தருமாருலம் என்ற இந்தப் பூமியைக் கலியுகமானது ஆள்கின்ற காலத்தில் (கலியுகத்தில்) ஆகும். இந்தக் காலத்தில் வேதங்களை மீட்க, பரமபதத்தில் இருந்து வந்து ஸ்ரீபெரும்பூதாரில்

அவதரித்து, இந்த உலகங்களைக் காத்தவர் எம்பெருமானார் ஆவார் என்று உணர்வீர்களாக.

அவதாரிகை - கீழ்ப்பாட்டிலே, பெரியாழ்வார் ஸம்பந்தத்தையிட்டு எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடி, இப்பாட்டிலே அந்த ஆழ்வாருடைய பெண்பிள்ளையான ஆண்டாளுடைய ஸ்வாபாவிக க்ர்பையாலே வாழ்ந்து கொண்டு பரமோதார ஸ்வபாவராய், அத்தாலே எல்லாருக்கும் பரமபத்ததைக் கொடுக்கைக்கு மநநம் பண்ணிக் கொண்டு போருகிற வெம்பெருமானார், வேத மார்க்கமெல்லா மழிந்து பூமண்டலமெங்குமொக்க வ்யாபித்து கலியானது ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்திலே “விண்ணின் தலைநின்றும் மண்ணின் தலத்துதித்து எல்லாரையும் ரக்ஷித்தருளின” நல்லன்பரென்று ஸர்வரும் தம்மைப்போலே தத்விஷய ப்ரவணராகைக் குடலாக அவர் செய்தருளின வுபகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

விளக்கம் - கடந்த பாசுரத்தில் பெரியாழ்வாருடைய ஸம்பந்தம் உள்ள காரணத்தால் எம்பெருமானாரைக் கொண்டாடினார். இந்தப் பாசுரத்தில், பெரியாழ்வாருடைய புத்ரியான ஆண்டாளுக்கு இயல்பாகவே உள்ள கருணை மூலமாக வாழ்ந்து வருபவரும், அதனால் தாராளமான மனம் கொண்டவரும், அதன் காரணமாக அனைவருக்கும் பரமபதம் கிட்டவேண்டும் என்று எப்போதும் எண்ணியபடி உள்ள எம்பெருமானார் செய்வது என்ன என்று அருளிச்செய்கிறார். அது என்னவென்றால் - வேத மார்க்கம் முழுவதுமாக மறைந்து, இந்தப் பூமி முழுவதும் ஒரே போன்று கலியானது பரவி நிற்கிறது; இந்தக் காலகட்டத்தில், இராமாநுச நூற்றந்தாதி (95) - விண்ணின் தலைநின்றும் மண்ணின் தலத்துதித்து எல்லாரையும் ரக்ஷித்தருளின - என்பதற்கு ஏற்ப அனைவரையும் காப்பாற்றருளின, இராமாநுச நூற்றந்தாதி தனியனில் - நல்லன்பர் - என்னும் அனைவரும் தம்மைப் போன்றே ஸர்வேச்வரனிடம் ஆழ்ந்த ஈடுபாடு கொள்வதற்காக அவர் செய்தருளிய உபகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்

வ்யாக்யானம் - (அரங்கர்மெளலி) கோயிலிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பெரியபெருமாள் தானே ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரிலே வடபெருங்கோயிலுடையா னென்னும் திருநாமத்தை யுடையராய்க் கொண்டு கண்வளர்ந்தருளுகையாலே

அவரை, (அரங்கர்) என்றருளிச் செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஸ்வாமியுடைய உத்தமாங்கத்துக்கு. (சூழ்கின்ற மாலை) அலங்கரிக்கத்தக்க புஷ்பமாலையை. (சூடிக்கொடுத்தவள்) முந்துற முன்னம், “தாழ் குழலாள்” என்னும்படியான தன்னுடைய திருக்குழலிலே அலங்கரித்துக்கொண்டு அது தன்னைக் களைந்து ஸ்வாமிக்கு ஸமர்ப்பிக்கும்படி கொடுத்தவள். இப்படியாகையாலே இவளுக்கு “சூடிக்கொடுத்தவள்” என்று அதுவே நிருபகமாய்த்து. “சூடிக் கொடுத்த சுடர்க்கொடியே” என்னக் கடவதிறே. (தொல்லருளால்) “உததி பரம வ்யோம்நோ: விஸ்ம்ருத்ய மாத்ருச ரக்ஷண ஶக்ஷமம் இதி தியா பூய: ஸ்ரீரங்கதாமநி மோதஸே” என்றும், “அநுக்ரஹ மயீம் வந்தே நித்யம் அஜ்ஞாத நிக்ரஹாம்” என்றுஞ் சொல்லுகிறபடியே அகிலஜகந்மாதர்த்வத்தாலே வந்த குடல்துடக்கை யுடைத்தான வவளுடைய ஸ்வாபாவிசுமான க்ர்பையாலே.

விளக்கம் - (அரங்கர்மௌலி) - திருவரங்கம் பெரியகோயிலில் கண்வளரும் பெரியபெருமானாம் ஸ்ரீரங்கநாதனே, ஸ்ரீவில்லிபுத்தூரில் வடபெருங்கோயில் உடையான் என்னும் திருநாமம் கொண்டவனாக அங்கு கண்வளர்வதால், அவனையே “அரங்கர்” என்று அருளிச்செய்கிறார். அப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாதனுடைய புனிதமான திருமேனிக்கு. (சூழ்கின்ற மாலை) - அலங்கரிப்பதற்குச் சேரும் தகுதி உள்ள மாலையை. (சூடிக்கொடுத்தவள்) - தான் முதலில், நாச்சியார் திருமொழி (12-10) - தாழ்குழலாள் - என்பதற்கு ஏற்ப, தனது அழகான கேசத்தில் அலங்கரித்துக் கொண்டு, அதனை எடுத்து அரங்கனுக்குச் சமர்ப்பிக்கும்படியானவள். இவ்விதம் செய்யும் காரணத்தால் இவளுக்கு “சூடிக்கொடுத்தவள்” என்பது திருநாமத்தின் அடைமொழியாக வந்தது. திருப்பாவைத் தனியன் - சூடிக்கொடுத்த சுடர்க்கொடியே - என்பது காண்க. (தொல்லருளால்) - ஸ்ரீகுணரத்னகோசம் (56) - ஜநநபவந ப்ரீத்யா துத்த அர்ணவம் பஹுமந்யஸே ஜநநி தயித ப்ரேம்ணா புஷ்ணாஸி தத் பரமம் பதம் உததி பரம வ்யோம்நோ: விஸ்ம்ருத்ய மாத்ருச ரக்ஷண ஶக்ஷமம் இதி தியா பூய: ஸ்ரீரங்கதாமநி மோதஸே - தாயே! ஸ்ரீரங்கநாயகீ! நீ பிறந்த இடம் என்ற காரணத்தினால் திருப்பாற்கடலை மிகவும் மதிக்கிறாய். நீ புகுந்த இடம் என்ற காரணத்தினாலும், உனது கணவன் மீது உள்ள காதல் என்னும் காரணத்தினாலும், அனைவரும் துதிக்கும் பரமபதத்தை மிகவும் விரும்புகின்றாய். ஆனால் இரண்டையும் நீ

இப்போது நீ மறந்துவிட்டாய் போலும்! அதனால்தான் உனது பிள்ளைகளான எங்களைப் பாதுகாப்பதற்கு, உனக்கு ஏற்ற இடம் என்று மனதில் கொண்டு, நாங்கள் உள்ள ஸ்ரீரங்கத்தில் என்றும் மகிழ்வுடன் அமர்ந்தாய் போலும் - என்றும், யதிராஜ ஸப்ததி (2) - ஸஹ தர்மசரீம் ஸௌரே: ஸம்மந்த்ரித ஜகத்திதாம் அநுக்ரஹ மயீம் வந்தே நித்யம் அஜ்ஞாத நிக்ரஹாம் - இந்த உலகிற்கு எந்த வகையில் நன்மை செய்யலாம் என்று பெரியபெருமானுடன் எப்போதும் ஆலோசனை செய்பவள், அருள் என்பதே வடிவம் கொண்டதோ என்னும்படி உள்ளவள், அன்பின் மிகுதியால் தண்டனை என்பதையே அறியாதவள், பெரியபெருமானுக்கு ஏற்றவளாக இருப்பவள் - இப்படிப்பட்ட ஸ்ரீரங்கநாச்சியாரை நான் வணங்குகிறேன் - என்றும் கூறுவதற்கு ஏற்ப, அனைத்து உலகிற்கும் தாயானவளுடைய அம்சமாக வந்தவள் என்பதால் இயல்பாகவே கருணையுடன் உள்ள ஆண்டாளுடைய கருணையால்.

வ்யாக்யானம் - (வாழ்கின்ற) அவளுடைய க்ரபையாலே காணும் இவருடைய வாழ்வெல்லாம். எம்பெருமானார் சரணாகதி பண்ணும்போது ஸ்ரீரங்கநாயகியாருடைய ஸந்நிதியிலே அழகியமணவாளன் சேர்த்தி கொடுத்திருக்கச்செய்தே, “பகவந்நாராயணாபி மதாநுரூப” என்று தொடங்கி முந்துறமுன்னம் அவள் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணிற்று ப்ரஸித்தமிறே. (வள்ளல்) இப்படி அவள் முன்னிலையாக அவன் திருவடிகளிலே ப்ரபத்தி பண்ணி தாம் பெற்ற பலத்தை இந்த லோகத்திலே எல்லாருக்குங் கொடுத்த பரமோதாரன். “காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சக்ஷமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலா ரமணே அர்த்திதா யத் சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்ரிதாநாம்” என்று இந்த ஸௌந்தர்யத்தை ஜீயரும் அருளிச்செய்தாரிறே. (என்னும் மாமுனி) இப்படி பரமோதார ராகையாலே ஸர்வகாலத்திலும் ஸ்வாச்ரித ரக்ஷணத்திலேதானே மநநம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிற. (இராமாநுசன்) எம்பெருமானார்.

விளக்கம் - (வாழ்கின்ற) - அவளுடைய க்ருபை காரணமாக இவருடைய வாழ்வு உள்ளது. எம்பெருமானார் சரணாகதி செய்யும்போது, ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடைய அருகில் ஸ்ரீரங்கநாதனாகிய அழகியமணவாளன் சேர்ந்து நிற்கும்போது, சரணாகதி கத்யம் - பகவந்நாராயணாபி மதாநுரூப - என்று அவளுடைய திருவடிகளில் அல்லவோ முதலில் சரணம் புகுந்தார்! (வள்ளல்) - இவ்விதம்

பெரியபிராட்டியை முன்னிட்டுக் கொண்டு ஸர்வேச்வரன் திருவடிகளில் சரணம் புகுந்து, அதனால் தான் பெற்ற பலனை இந்த லோகத்தில் உள்ள அனைவருக்கும் வாரி வழங்கிய தாராள மனம் கொண்டவர். யதிராஜ விம்சதி (18) - காலத்ரயேபி கரணத்ரய நிர்மிதாதி பாபக்ரியஸ்ய சரணம் பகவத் சஷமைவ ஸா ச த்வயைவ கமலா ரமணே அர்த்திதா யத் சேஷமஸ்ஸ ஏவ ஹி யதீந்த்ர பவச்சிரிதாநாம் - யதிராஜரே! ஒருவன் தனது மனம், வாக்கு, செயல் ஆகிய மூன்றின் மூலம் எண்ணற்ற பாவங்களைத் தொடர்ந்து செய்தபடி இருக்கலாம். அப்படிப்பட்டவனுக்கு மூன்று காலத்திலும் ஸ்ரீரங்கநாதனால் மட்டுமே அடைக்கலம் அளிக்க இயலும். ஆனால் அவனும் அதனை நேரடியாகச் செய்வதில்லை. அவன், தாமரை மலரில் வீற்றுள்ள ஸ்ரீரங்கநாச்சியாருடன் சேர்ந்து நிற்கும் பங்குனி உத்தர நன்னாளில், நீ அருளிச் செய்த சரணாகதி கத்யங்கள் மட்டுமே என்னைப் போன்றவர்களைக் காக்க வல்லவை ஆகும் - என்று இதனால் ஏற்பட்ட அழகை ஸ்வாமி மணவாளமாமுனிகளும் அருளிச்செய்தார் அல்லவோ? (என்னும் மாமுனி) - இப்படியான தாராள மனம் கொண்டவர் என்பதால், எப்போதும் தன்னை அண்டி நிற்பவர்களைக் காப்பதில் சிந்தனை உள்ளவராகிய. (இராமானுசன்) - எம்பெருமானார்.

வ்யாக்யானம் - (தாழ்வொன்றில்லா மறை) வேதத்துக்குத் தாழ்வொன்றில்லாமையாவது - ப்ரமப்ரமாத விப்ரலம்பாதி தர்மவிசிஷ்டத்வம், புருஷப்ரணீதத்வம், ஸ்வப்ராமாண்யே அந்யஸாபேசஷத்வம், அநித்யத்வம் தொடக்கமானவற்றில் ஒன்றின்றிக்கே, யதா பூதவாதியாய் அபௌருஷேயமாய் நித்யமுமாயிருக்கை. (மறை தாழ்ந்து) இப்படிப்பட்ட வேதமானது ஈர்ஷ்யாடம்பரான பாஹ்ய குதர்ஷ்டிகளாலேயாதல், கலிதோஷத்தாலே யாதல் அபிபூதமாய்க் கொண்டு இழவுபட்டு. கலியுகமானது வேதத்தை ஸங்கோசிப்பித்து அழித்தபடி. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்திலும் ஸ்ரீபாகவதத்திலும் விஸ்தரேண உபபாதிக்கப் பட்டதிறே. “கலௌ ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரம் ஈஸ்வரம் நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்ட உபஹதா ஜநா:” என்றும், “அந்தச் சாக்தம் பஹிச்சைவம் ஸபாமத்யேதுவைஷ்ணவம், கலௌ கஷ்டா ப்ரவர்த்தந்தே வர்ணாச்ரம ஜநாமுநே, கலௌ கார்த்த யுகம் தர்மம் கர்த்துமிச்சதியோ நர:, ஸ்வாமித்ரோஹீதிதம்மத்வா தஸ்மை ப்ரத்விஷதே கலி:” என்றும் சொல்லுகிறபடியே நிஷித்த மார்க்கத்தை நடப்பித்துக் கொண்டு போருகிற கலி தோஷத்தாலே வேதமார்க்கமானது மூலையடியே நடந்து.

விளக்கம் - (தாழ்வொன்றில்லா மறை) - வேதத்திற்குத் தாழ்வு இல்லாத நிலை என்கிறார். வேதத்திற்கு தாழ்வு இல்லாமை என்றால் என்ன என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். அறிவற்றவர்கள் அறிவுள்ளவர்கள் என்றுள்ள வேறுபாடுடன் கூடிய தர்ம நிலைப்பாடு, தான் ஸ்வயமாக வெளிப்படாமல் தன்னை வெளிப்படுத்த மற்றொன்றை நாடுதல், ஒரு காலகட்டத்தில் இருந்து மற்றொரு காலத்தில் மறைந்து போதல் என்பது போன்ற தன்மைகள் ஏதும் இல்லாமல், எப்போதும் இருந்தபடியும் யாராலும் இயற்றப்படாததாயும் உள்ள நிலையே வேதங்களுக்குத் தாழ்வு ஒன்று இல்லாத நிலை எனப்பட்டது. (மறை தாழ்ந்து) - இப்படிப்பட்டதான உயர்ந்த வேதங்கள் தங்களைத் தாங்களே புகழ்ந்து கொள்ளும் வேதங்களுக்குப் புறம்பான பொருள் உரைப்பவர்கள், கலியின் கொடுமை போன்றவற்றால் அழிக்கப்பட்டு. கலியுகம் என்பது வேதத்தைச் சுருக்கி அழிப்பதாகிறது. ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் மற்றும் ஸ்ரீமத் பாகவதத்தில் இந்தக் கருத்து கூறப்பட்டுள்ளதைக் காணலாம். ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணம் (6-41) - கலெள ஜகத்பதிம் விஷ்ணும் ஸர்வஸ்ரஷ்டாரம் ஈஸ்வரம் நார்ச்சயிஷ்யந்தி மைத்ரேய பாஷண்ட உபஹதா ஜநா: - மைத்ரேயரே! கலியுகத்தில், இந்த உலகத்திற்குத் தலைவனும், எங்கும் நிறைந்திருப்பவனும், எல்லாரையும் படைத்தவனும் ஸர்வேச்வரனும் ஆகிய விஷ்ணுவை பாஷண்டிகளால் கெடுக்கப்பட்ட மக்கள் வழிபடுவதில்லை - என்றும், அந்தச் சாக்தம் பஹிச்சைவம் ஸபாமத்யேதுவைஷ்ணவம், கலெள கஷ்டா ப்ரவர்த்தந்தே வர்ணாச்ரம ஜநாமுநே, கலெள கார்த்த யுகம் தர்மம் கர்த்துமிச்சதியோ நர:, ஸ்வாமித்ரோஹீதிதம்மத்வா தஸ்மை ப்ரத்விஷதே கலி: - என்றும் கூறுவது போன்று தாழ்ந்த மார்க்கத்தை நிலைநிறுத்தி நடத்துகின்ற கலிதோஷம் காரணமாக மிகவும் உயர்ந்த வேதங்கள் ஏதோ ஒரு சில இடங்களில் மட்டும் இருந்து வருவதான நிலை.

வ்யாக்யானம் - (தலமுழுதுங் கலியே யாள்கின்ற நாள்) தீபஸங்கோசத்தில் திமிர் வ்யாப்தி போலே “இருள் தரு மாஞாலமான” பூமிக்கு கலியுகமானது தனிக்கோல் செல்லும்படி ஸாம்ராஜ்யம் பண்ணுகிற காலத்திலே. தேசகாலங்கள் ஸமீசீநங்களானால் திருத்தி ரசஷிக்கலாம். அப்படியின்றிக்கே தேசமோ அநேக விரோதி பூயிஷ்ட்டமானது, காலமோ தத்வசருக்கு வர்த்தகமானது. (வந்து) அப்படி

அதிக்ரூங்களான தேசகாலங்களிலே பரமபதத்தில் நின்றும் இந்த விபூதியிலே ஸ்ரீபெரும்பூதாரிலே யவதரித்தருளி. (அளித்தவன் காண்மின்) உத்தரிப்பித்து இந்த லோகத்தை ரக்ஷித்தவர் காணுங்கோள். எல்லாரும் இவரை ரக்ஷகரென்று தெளிந்து ஆச்ரயித்து உஜ்ஜீவியுங்கோளென்று கருத்து. “கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின்” என்னக் கடவதிறே.

விளக்கம் - (தலமுழுதுங் கலியே யாள்கின்ற நாள்) - ஒளி மங்கும்போது இருள் படர்வது போன்று, திருவாய்மொழி - இருள் தரு மாஞாலம் - என்பதற்கு ஏற்றபடி உள்ள பூமியில், கலிகாலம் என்பது தனியான ஓர் ஆட்சி நடத்துவதாக உள்ள காலகட்டத்தில், இடமும் காலமும் நன்றாக இருந்தாலாவது அதில் உள்ளவர்களைத் திருத்தி காப்பாற்ற இயலும்; ஆனால் இருப்பிடமானது பலவிதமான விரோதிகள் நிறைந்துள்ளதாகவும், காலம் என்பது அவர்களுக்கு ஏற்றதாகவும் மாறியது. (வந்து) - இவ்விதம் மிகவும் கொடுமான காலகட்டத்தில், கொடுமையான நிகழ்வுகள் நிறைந்துள்ள பூமியில், பரமபதத்திலிருந்து ஸ்ரீபெரும்பூதாரில் வந்து அவதரித்து. (அளித்தவன் காண்மின்) - இந்த லோகத்தைக் காப்பாற்றியவர். அதாவது இவரே அனைவரையும் காப்பாற்றவல்லவர் என்று அறிந்து கொண்டு, இவரை அண்டிப் பிழைத்துக் கொள்ளவேண்டும் என்று கூறுகிறார். திருவாய்மொழி (5-2-1) - கலியுங் கெடுங் கண்டு கொண்மின் - என்றது காண்க.

ஸ்வாமி திருவரங்கத்தமுதனார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பிள்ளைலோகம் ஜீயர் திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்